

Fără Mijlocitor în fața unui Dumnezeu sfânt

1 martie 2009

Gili Cârstea

Există un concept cheie în teologia ultimei generații care a fost greșit înțeles, greșit prezentat, ajungând astfel subiectul deriziunii celor care contestă doctrina noastră despre Sanctuar:

„Cei care trăiesc pe pământ când lucrarea de mijlocire a lui Hristos în sanctuarul de sus va înceta, trebuie să stea fără mijlocitor în fața unui Dumnezeu sfânt” (GC 425).

Acest pasaj este folosit greșit, fiind făcut să spună că sfinții acelei perioade au ajuns la asemenea performanțe încât nu mai au nevoie de Dumnezeu, că trăiesc prin ei înșiși, prin realizările lor, fără păcat.

Este adevărat că un oarecare segment al dreptei radicale din adventism înclină să creadă că despre așa ceva este vorba aici. Totuși, această poziție este un simplu om de paie pe care se antrenează liberalii care nu cred în vindecarea totală de păcat înainte de revenirea lui Hristos. Autoarea nu a dorit să spună așa ceva, și vom vedea imediat în ce context așează ea declarația de mai sus.

În lumina Sanctuarului, mijlocirea este necesară atâta timp cât ispășirea nu s-a încheiat. Când ispășirea a fost realizată, mijlocirea încetează.

Când înțelegem că ispășire înseamnă at-one-ment, punerea împreună a două naturi despărțite de păcat, înțelegem imediat ce înseamnă să trăiești „fără mijlocitor în fața unui Dumnezeu sfânt.”

Pasajul este plasat în contextul discuției despre semnificațiile evenimentului petrecut în 1844. După Daniel 8:14, la acea dată Sanctuarul trebuia „curățit.” Până atunci, el fusese întinat. Autoarea citează Maleahi 3 în favoarea acestei înțelegeri:

„Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea. Și deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutați: Solul legământului, pe care-L doriți; iată că vine, zice Domnul oștirilor. Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămâne în picioare când Se va arăta El? Căci El va fi ca focul topitorului, și ca leșia nălbitorului. El va șede, va topi și va curăți argintul; va curăți pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul, și vor aduce Domnului daruri neprihănite” (Mal 3:1-3).

Este evident că lucrarea respectivă are de-a face cu „fiii lui Levi,” adică poporul lui Dumnezeu rămas credincios la acea oră a istoriei, și nu cu o clădire, o entitate neînsuflețită aflată undeva în infinit. Dumnezeu aduce făgăduința legământului cel veșnic la realizarea lui finală, „scrierea” legii Sale în templul sufletului. Obține ceea ce a urmărit încă de la căderea lui Adam, adică „să facă din biserică Sa continuarea întrupării lui Hristos.”

În 1844, curățirea a început cu „cei morți în Hristos,” o lucrare de editare a copiei caracterului lor păstrat în memoriile cerești, în Hristos. Curând, ea trebuia să treacă la cei în viață. Dar nu a trecut, din motivele pe care le-am discutat cu alte ocazii.

Ce realizează această „curățire” asupra sfinților în viață? Ce înseamnă acoperirea lor cu haina neprihănirii lui Hristos, despre care se face atâta discuție în aceste zile, dar nimeni nu poate dovedi că a primit-o?

Ascultați cum continuă pasajul din GC 425:

„Hainele lor trebuie să fie fără pată, caracterele lor trebuie curățite de păcat prin sângele stropirii. Prin harul lui Dumnezeu și prin eforturile lor stăruitoare, ei trebuie să fie biruitori în lupta cu păcatul. În timp ce judecata de cercetare se desfășoară în cer, în timp ce păcatele credincioșilor pocăiți sunt îndepărtate din Sanctuar, trebuie să aibă loc o lucrare specială de curățire, de îndepărtare a păcatului, în poporul lui Dumnezeu de pe pământ.”

Ceea ce generații întregi au numit a fi „judecata de cercetare,” din descrierea de mai sus înțelegem că aici este vorba despre lucrarea pe care noi o numim Nunta Mielului, unirea dintre divin și uman. Confirmarea că această înțelegere este legitimă se află chiar în același capitol, în care se explică faptul că Daniel 8:14, Daniel 7:13, Maleahi 3:1-3 și Matei 25 vorbesc despre același eveniment:

„Venirea lui Hristos ca Marele nostru Preot în Sfânta Sfintelor pentru curățirea Sanctuarului, descrisă în Daniel 8:14; venirea Fiului Omului la Cel îmbătrânit de zile, prezentată în Daniel 7:13; venirea Domnului în Templul Său, vestită de Maleahi, sunt descrieri ale aceluiași eveniment; el este reprezentat, de asemenea, prin venirea Mirelui la Nuntă, descrisă de Hristos în parabola celor zece fecioare din Matei 25” (GC 426).

Prin urmare, în momentul în care Nunta este realizată, mijlocirea încetează. Atâta timp cât cele două naturi sunt despărțite, cât timp at-one-ment nu s-a realizat în copiii lui Dumnezeu de pe pământ, mijlocirea trebuie să continue. Nu mai este nevoie de mijlocire, atunci când împăcarea s-a realizat.

Mijlocirea a apărut datorită păcatului, care a produs despărțire între om și Dumnezeu. Odată păcatul îndepărtat, cele două naturi sunt din nou puse împreună, după scopul etern al lui Dumnezeu, iar mijlocirea încetează. În acest fel ajung sfinții ultimei generații să trăiască „fără mijlocitor în fața unui Dumnezeu sfânt.”

Au ajuns sfinții ultimei generații „fără păcat” deoarece au depus eforturi mai mari ca alții, sau au fost dotați cu o musculatură spirituală mai dezvoltată? Nicidecum. Ei doar au avut curajul și credința să vină la Nuntă, deoarece au crezut și au răspuns apelurilor insistente că singura noastră șansă este să fim făcuți părtași de natură divină. Hainele lor „fără pată” nu provin din performanța de a birui păcatele din viață, ci din faptul că Hristos le oferă haina neprihănirii Sale. Când Duhul revine în templul inimii, natura umană scapă de „legea păcatului și a morții,” încetează rebeliunea față de scopul etern al lui Dumnezeu.

Astăzi întreaga lume este păzită, păstrată, prin mijlocirea lui Hristos, în timp ce invitația de a veni la nuntă este încă valabilă. Cerul dorește să repete ispășirea realizată în Hristos cu fiecare membru al familiei omenești. De aceea Hristos trebuie prezentat bisericii și lumii „mai proeminent,” adică Exemplul lui Dumnezeu pentru lume, Modelul după care trebuie neapărat fasonată omenirea, dacă înțelege și crede că legea lui Dumnezeu este singurul model pentru o societate liberă, fericită și prosperă.

Când omenirea se decide dacă primește sau nu oferta lui Dumnezeu, mijlocirea lui Hristos încetează, deoarece și-a atins scopul. Linia de despărțire este clar trasată între sfinți făcuți părtași de natură divină și păcătoși irecuperabili.

Pe când sfinții ajung „plini de toată plinătatea lui Dumnezeu,” păcătoșii rămân sub controlul deplin al diavolului, fără nicio protecție din partea nimănui. Mijlocirea a încetat, deoarece nu mai este necesară. Dumnezeu respectă decizia finală a fiecăruia, sfânt sau păcătos.

Sanctuarul ceresc este închis, deoarece Dumnezeu a reușit să facă din poporul Său „întruparea continuă a lui Hristos.” Ei trăiesc „fără mijlocitor în fața unui Dumnezeu sfânt.”
